

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.393/2012/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év október hó 17. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. év október hó 5. napján kelt 24.B.1756/2010/16. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott terhére rótt cselekményt testi sértés büntettének (Btk.164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) minősíti.

A szabadságvesztés tartamát 1 (egy) év 2 (kettő) hónap börtönbüntetésre súlyosítja.

A vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az elsőfokú eljárásban felmerült további 329.434,- (háromszázhuszonkilencezer-négyszázharmincnég) Ft, továbbá másodfokú eljárásban felmerült 94.386,- (kilencvennégyezer-háromszáznyolcvanhat) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2012. október 5. napján kelt 24.B.1756/2010/16. számú ítéletével a vádlott bűnösségét testi sértés büntettében (Btk.170.§ (1) és (2) bekezdés) állapította meg. A vádlottat ezért 8 hónap börtönbüntetésre ítélte, amelynek a végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. Döntött továbbá a lefoglalt bűnjelről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész téves minősítés miatt, életveszélyt okozó testi sértés büntetnének megállapítása és a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

Az ítéletet a vádlott és védője tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1168/2012/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az arcra irányított ütés mindenképpen magában hordozza a sértett elesésének lehetőségét, mely elesés a szilárd burkolatú közterületen a fej beütése miatt eredményezheti az életveszélyes sérülés létrejöttét. Ezzel a lehetőséggel a vádlottnak mindenképpen számolnia kellett, ezért gondatlansága felróható. Indítványozta, hogy az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a vádlott cselekményét a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (6) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettként minősítse, egyben a börtönbüntetés és a próbaidő tartamát is súlyosítsa.

A nyilvános ülésen a vádlott úgy nyilatkozott, hogy személyi körülményei nem változtak. A fellebbviteli főügyészség átiratával nem értett egyet, mert a sértett provokálta őt, kénytelen volt magát megvédeni.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen mindenben az átiratban kifejtettek szerint szólalt fel és azzal egyező indítványt tett. Emellett hangot adott annak, hogy a 2013. július 1. napjától hatályos Btk. sem a vád tárgyává tett bűncselekmény büntetési tételére, sem egyéb körülményre tekintettel nem tartalmaz kedvezőbb rendelkezést, ezért változatlanul az 1978. évi IV. törvény alkalmazása indokolt.

A védő felszólalásában az ügyészi fellebbezés elutasítását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. A védő érvelése szerint a vádlott saját testi fogyatékossága miatt nem gondolhatta, hogy egy egészséges fiatalembernél ilyen következménnyel jár az ütése. Megtámadottnak érezte magát, el akarta hárítani a veszélyt és gyorsan el kívánta hagyni a helyszínt. Magatartását ez motiválta, egyetértett az elsőfokú ítélet jogi minősítésével és a kiszabott büntetéssel.

A vádlott az utolsó szó jogán ismételten kijelentette, hogy a vádlott provokálta, tartott attól, hogy megtámadja.

Az ügyészi fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítélőtábla a fenti perorvoslat folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok megtartásával ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A török állampolgár vádlott az eljárásban tolmács segítségével gyakorolta jogait, érdemi védekezést terjesztett elő, a tanúvallomásokra észrevételeket tett. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat

egyenként és egymással is egybevetetten értékelte és erről ítélete indokolásában kellő terjedelemben beszámolt. Indokolása megfelel az iratok tartalmának és a logika szabályainak egyaránt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítélőtábla megalapozottnak találta, azt egyébként nem is érte támadás.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, de tévedett a cselekmény minősítése során.

A törvényszék álláspontja szerint a vádlott magatartása azért nem értékelhető életveszélyt okozó testi sértés büntettként, mert az eredményre vonatkozóan a gondatlansága sem terjedt ki. Indokolása szerint az egészséges, jó testi felépítésű sértettet a vádlott egy alkalommal ütötte meg ököllel az arcán, ebből arra vonható következtetés, hogy a szándéka legfeljebb 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására irányult. A konkrét esetben a sértett elesésével nem kellett számolnia, így azzal sem, hogy az eleséstől életveszélyes sérülést szenved. Erre az eredményre a vádlottnak még a gondatlansága sem terjedt ki.

A Fővárosi Ítélőtábla az ügyészi fellebbezésben felhozott érvekkel egyetértett, a cselekmény minősítését tévesnek találta.

Az ítélőtábla elsődlegesen a vádlott védekezésének iránya szerint, a jogos védelem kérdésére reflektált.

A törvényszék az ítélet 7. oldal 3. bekezdésében helytállóan állapította meg, hogy a vádlottat fizikai támadás nem érte, ennek a közvetlen lehetősége sem fenyegetett. Erre a rendelkezésre álló adatokban még utalás sem történt. Az adott esetben egy szóbeli vita előzte meg azt, hogy a vádlott ököllel arcul ütötte a sértettet. A helyszíni térfigyelő kamera felvételén látszik, amint a vádlott 16 óra 51 perc 21 másodperckor befordul a sarkon, majd amikor a kamera visszafordul, 16 óra 51 perc 47 másodperckor a sértett már a földön fekszik, lehajol hozzá a vádlott, majd elhagyja a helyszínt. Az egész cselekménysor 26 másodperc alatt lezajlott, ezalatt fizikai támadás a sértett részéről nem történt, de még hosszabb szóváltásra sem volt idő. A vádlott belső félelme, illetve testi fogyatékosága miatti esetleges kiszolgáltatottsági érzése nem vitatható, de ezek a körülmények nem teremtenek jogos védelmi helyzetet.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott az aszfaltozott közút szélén egy alkalommal ököllel, közepes erővel arcul ütötte a sértettet, aki ettől elesett, fejét a kemény aljzatba ütötte, amelytől a fején életveszélyes sérülésegyüttest szenvedett el.

Amikor a vádlott a kölcsönös sértegetés során teljesen váratlanul öklütést mért a sértett arcára, fel kellett mérje, hogy ettől a sértett megsérülhet. Az öklütés tekintetében az egyenes szándéka nem vitatható, jöllehet magától az ütéstől a sértett nem sérült meg. Ugyanakkor a vádlottnak azzal is számolnia kellett volna, hogy az ütésének milyen egyéb következménye lehet. Jelen esetben egyértelműen az ütéstől esett le a sértett a kemény útburkolatra és ütötte be a fejét. Elesését okozhatta az ütés

ereje, váratlansága, az egyensúlyvesztése. Ugyanakkor a sértett, ha nem esik el, az életveszélyes sérülése sem következik be. A vádlott hirtelen indulata és sértettsége okán azért nem látta előre magatartása következményét, mert a kellő gondosságot elmulasztotta. Erre figyelemmel a bekövetkezett eredményért hanyag gondatlansága felróható.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be.372.§ (1) bekezdése értelmében a következők szerint változtatta meg.

Elsődlegesen a Btk.2.§-a értelmében vizsgálta, hogy a vádlottal szemben az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos Btk. a kedvezőbb. Az ítéltábla az összehasonlítás során megállapította, hogy a cselekmény minősítése és a büntetési tétel azonos ugyan, de egy rendelkezés kedvezőbb a vádlott számára. A szabadságvesztés utólagos végrehajtásának elrendelése esetén ugyanis a feltételes szabadságra bocsáthatóság az elkövetéskor hatályos szabály szerint $\frac{3}{4}$ rész, az új Btk. szerint pedig $\frac{2}{3}$ rész kitöltését követő napon esedékes. Az ítéltábla ezért a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával ellentétben az elbíráláskor hatályos anyagi jogi szabályok alkalmazásáról döntött.

Az előzőekre figyelemmel az ítéltábla a vádlott cselekményét a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott, de a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetteként, megnevezésében testi sértés büntetteként minősítette.

A büntetés kiszabása során a törvényszék az enyhítő és súlyosító körülményeket nagyrészt helyesen tárta fel. A súlyosító körülmények közül azonban az ítéltábla a hasonló jellegű cselekmények elszaporodottságát mellőzte, mert ezt az általános megfogalmazást a törvényszék semmilyen adattal nem támasztotta alá, nem tűnik ki az sem, hogy ezt országosan, a Fővárosban, vagy a területben történetekre vonatkoztatta. Az ítéltábla emellett a „garázda jellegű magatartás előzte meg” értékelését garázda elkövetési módra helyesbítette.

A törvényszék által felsorolt enyhítő körülményeken túl az ítéltábla - a megváltozott minősítés szerint - további enyhítő tényezőként írta a vádlott javára az eredmény tekintetében a gondatlanság enyhébb formáját.

Figyelemmel a bűncselekmény súlyosabb minősülésére, a vádlott büntetését is súlyosítani kellett. Az adott bűncselekmény büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés. Az enyhítő körülmények jelentős túlsúlya és nyomatéka mellett az ítéltábla a szabadságvesztés tartamát az enyhítő rendelkezés, a Btk.82.§ (2) bekezdés c./ pontja alapján 1 év 2 hónap börtönbüntetésre (Btk.37.§ (2) bekezdés a./ pont) súlyosította.

Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék alappal függesztette fel próbaidőre a szabadságvesztés büntetés végrehajtását, ezt az ügyészi fellebbezés sem kifogásolta. Az ítéltábla ugyanakkor a próbaidő tartamát megfelelőnek találta a törvényszék által meghatározott 2 évben, ennek súlyosítására, különös tekintettel az időmúlásra, nem

látott kellő indokot. A törvényhely megjelölése a Btk. szerint a 85.§ (1) és (2) bekezdésére módosult.

Az ítélőtábla felhívta a vádlott figyelmét arra, hogy a sértő megjegyzések tolerálásának az önfegyelem kell határt szabjon, az ilyen jellegű elégtétel bűncselekményt valósít meg, amely miatt újabb elítélés esetén a kiszabott börtönbüntetés végrehajtásának elrendelése is felmerülhet. Ebben az esetben a vádlott a Btk.38.§ (2) bekezdés a./ pontja szerint legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú ítélet további rendelkezései törvényesek, ezért azokat az ítélőtábla a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet fordítása kapcsán 329.434,- Ft, a másodfokú eljárásban a tolmács közreműködésével 94.386,- Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a Be.381.§ (2) bekezdése, illetve a Be.339.§ (2) bekezdése értelmében az állam viseli.

Budapest, 2013. év október hó 17. napján

. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

**Dr. Révész Tamásné
sk.**

előadó bíró

Dr. Ujvári Ákos sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.1756/2010/16. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.393/2012/9. számú ítéletében foglalt változtatással 2013. október 17. napján jogerőre emelkedett és a börtönbüntetés kivételével végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2013. év október hó 17. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Weszely-Földvárszki Tünde
tisztviselő